

Dániel könyve – Nyolcvanegyedik fejezet

A történelmi revizionizmus leleplezése a laodiceai adventizmusban: a „mindennapi” körüli vita vizsgálata

Jeff Pippenger
2024-02-14

Az októbertől az októberig való következtetés mit sem ér, ha az okozatot helytelenül határozzák meg, amint azt a laodiceai adventista történészek tették, akik kinyilatkoztatásszerű magabiztossággal értekeznek az 1888-as minneapolis-i Általános Konferenciához kapcsolódó körülményekről és személyiségekről. Az ihletett kommentár ezt az eseményt Kórét, Dátánt és Abirámtól lázadásának megismétlődéseként azonosítja, amelyet az az ítélet indított el, amely negyvenévi pusztai vándorlásra rendelte őket, míg meg nem haltak. Ugyanez az ítélet hangzott el a laodiceai adventizmus fölött is.

A lázadás magában foglalt titkos megbeszéléseket is, amelyek során a lázadók oly végletes laodiceai vakságban voltak, hogy ez megakadályozta őket annak megértésében, hogy Isten tudatában van zárt ajtók mögötti tervezgetésüknek és lázadásuknak. Amiként Kórét, Dátánt és Abirámtól sátraikban rejtőztek, terveiket szőtték, és Mózes ellen terjesztették lázadásukat, ugyanúgy tették az 1888-as régi férfiak is: házaik zárt ajtai mögé rejtőzve szőtték összeesküvést White testvérnő, annak fia és a választott hírnökök ellen. Attól a ponttól kezdve White testvérnőt, Jonest és Waggonert támadásoknak kellett élniük.

Az adventizmus négy nemzedéke fokozatosan növekedett lázadásában, amint azt Ezékiel nyolcadik fejezete szemlélteti. A képmások kamarái a fizikai templomban és az emberi templomban egyaránt meggyökereztek gonosz képzelgésekben, és a spiritizmus megtelepedett az ösöreg férfiakon, akiket arra rendelték, hogy megvédjék a népet. Az 1888-at megelőző időszakban az ösöreg férfiak előbb a Biblia tekintélyét, majd a Prófétaság Lelkéét vették rágalom célpontjává, és 1884-ben megszűntek a nyílt látomások. Kellogg panteista spiritizmusa már az 1888-at megelőző történelemben utat kezdett törni magának, és 1888 a második nemzedék megérkezését jelzi. Az adventista történészek talán nem jegyezték fel a gyűlésen megnyilvánult lázadás tényleges történelmi bizonyágtételét, de az ihletés szerint a mennyi Őrállók „minden szót hallottak és feljegyezték”, a „szavakat a menny könyveibe”.

Az Ezékiel „képek titkos kamarái” által jelképezett lázadás támadás volt az igaz alapok ellen. Támadás volt a prófétanő és a választott hírnökök ellen, és a spiritizmus megjelenését jelezte. Abban a nemzedékben a következő nagy támadást Sátán William Miller alapjainak legfőbb alapja ellen készült végrehajtani.

Miller valamennyi prófétai alkalmazásának keretét arra a megértésre alapozta, hogy a Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében szereplő két pusztító hatalom a pogányságot, majd azt követően a pápaságot jelképezte. 1901-ben Lewis Conradi, a laodiceai adventizmus egyik németországi vezetője, újból bevezette a bukott protestantizmus azon nézetét,

hogy a Dániel könyvében szereplő „a mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálatát jelenti.

Az 1888-as minneapolis-i összejevetelt követő történelmi időszakban az egészségügyi munka vezetőjének spiritualizmusa fokozódott, a vezetők közötti elidegenedés pedig tovább folytatódott, miközben Jones és Waggoner üzenetének elutasításából fakadó következmények továbbra is szedték áldozataikat. Az új század kezdetén W. W. Prescott, egy laodíceai adventista vezető, aki a hitehagyott protestantizmus iskoláiból szerzett teológiai képesítést, magára öltötte a sátáni palástot, hogy Conradi „a mindennapi”-ról vallott nézetét előmozdítsa, és amint ez mindig lenni szokott, „a győztesek írják a történelmet.”

A szent angyalok feljegyezték a valóságos történelmet, ám a laodíceai adventizmus a „mindennapi” millerita értelmezésének elutasításáról szóló küzdelemnek olyan történeti álláspontját alakította ki, amely a laodíceai adventizmusban levő „tanulatlanok” közül bárkit arra indít, hogy elhiggye: a „mindennapi” azon meghatározása, amelyről White testvérnő azt mondta, hogy „a mennyből kiűzött angyaloktól” származik, valójában igaz tanítás. A huszadik század korai éveiben W. W. Prescott vezető szerepet vállalt egy *The Protestant* című kiadvány megjelentetésében. A kiadvány egész alapfeltevése az volt, hogy azt tanítsa: Miller „a mindennapi”-ról alkotott értelmezése téves volt, és hogy a hitehagyott protestantizmus — ahonnan teológiai képesítéseit szerezte — helyesen járt el, amikor Krisztusra sátáni jelképet alkalmazott. Abban a történetben A. G. Daniells (a Generál Konferencia elnöke) egyesítette erőit Prescotttal az igazság elleni sátáni támadásban, annak ellenére, hogy White testvérnő közvetlenül helyesnek nyilvánította Miller „a mindennapi”-ról vallott nézetét.

„Az Úr megmutatta nekem, hogy az 1843-as táblázatot az ő keze irányította, és hogy annak egyetlen részét sem szabad megváltoztatni; hogy a számadatok olyanok voltak, amilyeneknek ő akarta őket. Hogy az ő keze rajta volt, és elrejtett egy tévedést némely számadatban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az ő keze el nem távolított.”

„Azután a ‘Naponkénti’-val kapcsolatban azt láttam, hogy az ‘áldozat’ szót emberi bölcsesség toldotta be, és nem tartozik a szöveghez; továbbá hogy az Úr azoknak adta meg annak helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység volt, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a ‘Naponkénti’ helyes értelmezésében; de 1844 óta, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és ennek nyomán sötétség és zavar következett.”
Review and Herald, 1850. november 1.

Amikor Prescott és Daniells fellépett „a mindennapi” igazsága ellen, e tárgyban kisebbségi álláspontot képviseltek, és White nővér tanácsa a vita idején e két férfi felé az volt, hogy hallgassanak, noha ezt diplomatikusabb kifejezésekkel mondta, például így: „a hallgatásban van a ti bölcsességetek.” Amikor megdorgálta őket hamis nézetük miatt, azt is hangsúlyozta, hogy „a mindennapi” kérdését nem szabad próbakővé tenni. A történelmi revizionisták, amely revizionizmus olyan történeti módszer, amelynek eredetét a római katolikus egyház jezsuita rendjéhez kötik, White nővérnek azokat a kijelentéseit, miszerint „a mindennapi” kérdését nem szabad próbakővé tenni, arra használták fel, hogy megakadályozzák a tanítás becsületes megvizsgálását. Félremagyarázzák kijelentéseit, mert következetesen elhagyják azt a tényt, hogy amikor azt tanácsolta, ne szítsák „a mindennapi” körüli vitát, kijelentéseit mindig olyan

megszorításokkal látta el, mint például: „ebben az időben” vagy „a jelenlegi körülmények között.”

Prófétanőként arra törekedett, hogy féken tartson egy eszkalálódó vitát, amely annak küszöbén állt, hogy nagy szakadást idézzon elő az egyház egészében, olyan személyek kisebbsége által, akik úgy vélték, hogy mivel vezetők, felhatalmazásuk van arra, hogy bármit előmozdítsanak, amit ők igazságnak határoznak meg. És az Úr az ő befolyása által féken tartotta a sátáni munkát mindaddig, amíg meg nem halt. Azután 1931-ben újabb kísérlet történt „a mindennapi” igazságának elvetésére, és ezt végül véghez is vitték. Ma „a mindennapi” meghatározásának igaz megértése a kisebbségi álláspont a laodíceai adventizmusban, és a jelenlegi körülmények között „a mindennapi” immár minden kétséget kizáróan próbakérdés.

Amikor a többségi vélemény hordozta a helyes megértést, az nem volt próba; de amikor bármely igazságot tévedésként határoznak meg, az akkor próba. Amikor az 1980-as években, vagy akkortájt megjelent a Manuscript Releases című kéziratgyűjtemény, akkor ismerték fel azt a cikket, amely éppoly egyértelműen szembefordul Prescott és Daniells „a mindennapi” kifejezésről vallott nézetével, mint amilyen határozottan támogatja Miller nézetét.

„Tapasztalatunk e szakaszában nem szabad engednünk, hogy értelmünket elvonja attól a különleges világosságtól, amely [számunkra] adatott, hogy konferenciánk ama fontos összefoglalóján azt megvizsgáljuk. Ott volt továbbá Daniells testvér is, akinek értelmén az ellenség munkálkodott; és a ti értelmeteken, valamint Prescott vén testvér értelmén is azok az angyalok munkálkodtak, akik a mennyből kivettettek. Sátán munkája az volt, hogy elterelje értelmeteket, hogy olyan jották és pontocskák kerüljenek elő, amelyeket az Úr nem ihletett nektek, hogy előhozzatok. Ezek nem voltak lényegesek. De ez sokat jelentett az igazság ügyére nézve. És ha értelmeteket el lehetett vonni jottákhoz vagy pontocskákhoz, az Sátán fondorlata volt. Azt gondoljátok, hogy nagy munkát végeznének azáltal, ha a megírt könyvekben apró dolgokat javítanátok ki. De nekem ez a megbízatás adatott: A hallgatás ékesszólás.”

„Azt kell mondanom: hagyjatok fel a hibakereséssel. Ha az ördögnek ezt a célját csakugyan véghez lehetne vinni, akkor nektek úgy tünne, hogy munkátokat elgondolásában a legcsodálatosabbnak tartanák. Az ellenség terve az volt, hogy összegyűjtse mindazokat az állítólag kifogásolható vonásokat, amelyekben az elméjű emberek minden csoportja nem értett egyet.

„És mi következne akkor? Éppen az a munka menne végbe, amely az ördögnek tetszik. A kívülről elöl hitünkről olyan képviselő adatnék, éppen olyan, amilyen nekik megfelelne, amely olyan jellemvonásokat fejlesztene ki, amelyek nagy zűrzavart okoznának, és lefoglalnák az arany perceket, amelyeket buzgón arra kellene felhasználni, hogy a nagy üzenetet a nép elé tárjuk. Azok az előadások, amelyeket bármely olyan tárgyról tartanánk, amelyen már munkálkodtunk, nem állhatnának mind összhangban egymással, és ennek az lenne az eredménye, hogy összezavarnák a hívők és a hitetlenek elméjét. Éppen ez az, aminek bekövetkeztét Sátán eltervezte—bármilyen, amit nézeteltérésként fel lehet nagytárgyalni.”

„Olvassátok el Ezékiel könyve 28. fejezetét. Íme, itt egy nagy mű áll előttünk, amelyben idegen lelkek szerephez juthatnak. Ám az Úrnak olyan munkája van, amelyet el kell végezni a veszendő lelkek megmentésére; és azokat a helyeket, amelyeket a álcázott Sátán tölthetne be,

zavart hozva soraink közé, a legteljesebb mértékben be fogja tölteni, és mindazok az apró különbségek felnagyítva, szembetűnően fognak megjelenni.”

„Már kezdettől fogva megmutattattott nekem, hogy az Úr sem Daniells, sem Prescott véneknek nem adta e munka terhét. Vajon behozassanak-e Sátán ravaszságai, vajon ez a „Daily” oly nagy jelentőségű ügy legyen-e, hogy előhozzák azt az elmék összezavarására és a munka előmenetelének akadályozására ebben az időszakban, amely oly fontos? Nem szabad így lennie, bármi legyen is. E tárgyat nem szabad bevezetni, mert az a lelkiület, amelyet behozna, tiltó természetű volna, és Lucifer minden mozdulatot figyel. Sátáni eszközök kezdenék meg működésüket, és zűrzavar támadna sorainkban. Nincs elhívások arra, hogy felkutassátok a véleménykülönbséget, amely nem próbára tevő kérdés; hanem hallgatások ékesszólás. Az ügy teljes világossággal van előttem. Ha az ördög bárkit is bevonhatna a mieink közül ezekbe a kérdésekbe, miként azt tervbe vette, Sátán ügye diadalmaskodnék. Most pedig a munkát késedelem nélkül fel kell venni, és semmiféle [vélemény]különbséget nem szabad kifejezésre juttatni.”

„A Sátán arra indítaná azokat az embereket, akik közülünk váltak ki, hogy egyesüljenek a gonosz angyalokkal, és jelentéktelen kérdésekkel hátráltassák munkánkat; és milyen örömezés [volna] az ellenség táborában. Zárkózzatok össze, zárkózzatok össze. Minden különbség temetessék el. Most az a munkánk, hogy minden testi erőnket és agy-idegi képességünket arra szenteljük, hogy ezeket a különbségeket elhárítsuk, és mindenki összhangra jusson. Ha a Sátánnak megengedtetnék, hogy nagy, megszenvedtetlen bölcsességével a legkisebb fogást is találja, [örömeznék].”

„Amikor pedig láttam, miként dolgoztok, értelmem átfogta az egész helyzetet és annak következményeit arra az esetre, ha továbbmennétek, és a legcsekélyebb lehetőséget is megadnátok azoknak, akik elhagytak bennünket, hogy zűrzavart támasszanak sorainkban. Bölcsességek hiánya éppen az volna, amit Sátán kívánna. Hangos kijelentések nem a Szentlélek ihletése alatt állt. Arra kaptam utasítást, hogy mondjam meg nektek: az, hogy hibát kerestek olyan férfiak írásaiban, akiket Isten vezetett, nem Istentől ihletett dolog. És ha ez az a bölcsesség, amelyet Daniells testvér adna a népnek, semmiképpen se adjatok neki hivatalos tisztséget, mert nem képes az okból az okozatra következtetni. Hallgatások e tárgyban a ti bölcsességek. Most pedig minden olyan magatartás, amely hibát keres olyan férfiak kiadványaiban, akik már nincsenek életben, nem az a munka, amelynek végzésére Isten bármelyikőtöket megbízta. Mert ha ezek a férfiak — Daniells és Prescott testvérek — követték volna a városokban végzett munka tekintetében adott útmutatásokat, akkor sokan, nagyon sokan meggyőződtek volna az igazságról és megtértek volna, tehetséges férfiak, akik [most] olyan állásokban vannak, ahol soha nem lehet majd elérni őket.”

„Az egész világot egyetlen nagy családként kell tekintenünk. És amikor ilyen forrása áll rendelkezésetekre a tudásnak, amelyből meríthettek, miért hagytátok éveken át elveszni a világot a mi Urunk Jézus Krisztus által adott bizonyágtételek mellett? Az igaz vallás arra tanít bennünket, hogy minden férfit és nőt olyan személynek tekintsünk, akivel jót tehetünk.

„Ez hosszú évek óta nyomtatásban megjelent: „A Balanced Mind”, Elder Andrewsnek szóló bizonyágtétel. Az értelem kiművelhető olyanná, hogy erővé legyen annak felismerésére,

mikor kell szólni, és milyen terheket kell felvenni és hordozni, mert Krisztus a te tanítód. És igen nagy félelemmel voltam felőled [amikor láttalak], amint a saját bölcsességedet magasztaltad, és olyan úton jártál, amely véleménykülönbségeket idéz elő. Az Úr bölcs embereket hív, akik tudnak hallgatni, amikor bölcs dolog ezt tenniük. Ha teljes ember akarsz lenni, megszentelődésre van szükséged Jézus Krisztus által. Most pedig egy munka éppen csak megkezdődött, és a bölcsesség mutatkozzék meg minden lelkészben, minden konferenciaelnökben. De számodra évekkel ezelőtt volt itt egy munka, amelyhez hozzá kellett volna fognod, ahol szükség volt rád, hogy éppen e munka érdekében felemeld hangodat. Krisztus minden népének különleges útmutatásokat adott arra nézve, mit tegyenek, és mik azok a dolgok, amelyeket nem szabad tenniük. És kevés idő maradt számunkra, hogy kimunkáljuk az Úr igazságosságát. Megértheted az Úr útját. Láttam a szándékokat, hogy a dolgokat a magad elgondolása szerint irányítsd, miután elnökké helyeztek. Azt gondoltad, csodálatos dolgokat fogsz véghezvinni, olyan munkát, amelynek elvégzését Isten nem a te kezébe helyezte. Most a te munkád nem az, hogy elnyomj, hanem hogy minden lehetséges szükségben feloldozást adj, ha az Úr elfogadott téged a szolgálatra. De te igen korán bizonyítékát adtad annak, hogy a bölcsesség és a megszentelt ítélőképesség nem nyilvánult meg benned. Olyan ügyeket hoztál felszínre éles indulattal, amelyeket nem fogadtak volna el, hacsak az Úr nem ad világosságot.”

Azt a kijelentést kaptam, hogy ilyen elhamarkodott lépéseknek nem lett volna szabad megtörténniük, mint az, hogy még egy évre téged választottak a konferencia elnökévé. Az Úr azonban megtilt minden további efféle elhamarkodott intézkedést mindaddig, amíg az ügyet imádságban az Úr elé nem viszik; és mivel üzenet érkezett hozzád, hogy az Úr műve, amely az elnökkön nyugszik, a legünnepelesebb felelősség, semmi erkölcsi jogod nem volt arra, hogy úgy fellobbanj, amint tetted, a „Daily” tárgyában, és azt feltételezd, hogy befolyásoddal el fogod dönteni a kérdést. Ott volt Haskell testvér, aki súlyos felelősségeket hordozott, és ott van Irwin testvér, valamint több férfiú, akiket megemlíthetnék, akik súlyos felelősségeket viselnek.

„Hol volt a tiszteletetek az idős férfiak iránt? Miféle tekintélyt gyakorolhattatok volna anélkül, hogy minden felelős férfit magatok mellé vennétek az ügy megvizsgálására? De most vizsgáljuk meg a dolgot. Most újra mérlegelnünk kell, vajon az Úr ítélete-e az, hogy az elhanyagolt munka ellenére még egy teljes évre buzgóságotokat mutassátok annak továbbvitelében. Ha még egy évig vinnétek a munkát azoknak a segítségével, akik egyesülnek veletek, változásnak kellene végbemennie bennetek és Prescott vénben. És alázzátok meg saját szíveteket Isten előtt. Az Úrnak azt kell látnia bennetek, hogy másféle tapasztalat nyilvánul meg, mert ha valaha szüksége volt férfiakra arra, hogy újból megtérjenek a jelen időben, akkor azok Daniells vén és Prescott vén.”

„Hét férfit kell kiválasztani, akik bölcs emberek, és akik Isten kegyelmének munkálkodása által a megtérésre való visszajutás bizonyítékát adják. Mert ha némely emberek annyira elvakultak, hogy nem tudnak okból következményre következtetni, úgyhogy figyelmen kívül hagyják azokat a férfiakat, akik a munka terheit hordozták, valamint e konferenciák elnökeit; ha azokat a férfiakat, akik több mint két éven át vitték a munkát, mellőzik, és oly elhamarkodott következmény áll elő, hogy az emberek elhanyagolják éppen azt a munkát, amelyet évek óta eléjük tartottak — a városokban végzendő munkát —, és az idős férfiak

tanácsának egyáltalán nem, vagy csak igen kevés figyelmet szentelnek, hanem azokat a dolgokat hirdetik a népnek, amelyeket maguk választanak, ez önmagában is bizonyóságot tesz arról, mennyire nem biztonságos ilyen emberekre rábízni egy ily nagy és csodálatos munkát.”

„Krisztus nincs halva. Soha nem fogja megengedni, hogy művét ily különös módon vigyék tovább. Hagyjátok békén a könyveket. Ha bármiféle változtatás lényeges, Isten gondoskodni fog arról, hogy abban a változtatásban az összhang megmaradjon; de amikor egy üzenet nagy felelősséggel együtt emberekre bízott, [Isten] olyan hűséget követel, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. Daniells és Prescott véneknek egyaránt újbóli megtérésre van szükségük. Különös munka lopózott be, és ez nincs összhangban azzal a munkával, amelyet Krisztus azért jött a világunkba, hogy elvégezzen; és mindazok, akik valóban megtértek, Krisztus cselekedeteit fogják cselekedni.

„Mindnyájunknak azt a munkát kell végeznünk, amely megdicsőíti az Atyát. Elérkeztünk a válsághoz — vagy éppen az előkészítő időben Jézus Krisztus jelleméhez igazodunk, vagy meg sem kíséreljük [azt]. Daniells testvér, [önnek nem] szabad úgy éreznie, hogy fel van jogosítva arra, hogy hangját oly magasra emelje, amint hasonló körülmények között tette. És értsék meg: egy konferencia elnöke nem uralkodó. Azokkal a bölcs férfiakkal összhangban munkálkodik, akik elnöki tisztséget töltenek be, és akiket Isten elfogadott. Nincs szabadsága arra, hogy beleavatkozzék azoknak az írásaiba a nyomtatott könyvekben, amelyek olyan tollakból származnak, amelyeket Isten elfogadott. Többé nem gyakorolhatnak uralmat, hacsak nem mutatnak kevesebbet az uralkodó, parancsoló hatalomból. Eljött a válság, mert Isten meggyaláztatik.”

„Hogyan tekint az Úr a meg nem munkált városokra? Krisztus a mennyben van. Most ennek az elismerésnek kell hangzania: „Nincs királyi uralom. És most van e világ válsága. Most én vagyok a Hatalom, amely megmenthet vagy elpusztíthat. Most van az az idő, amikor mindennek sorsa az én kezemben van. Életemet adtam, hogy megmentsem a világot. És „én, ha felemeltetem”, az üdvözítő kegyelem, amelyet közölni fogok, be fogja bizonyítani, hogy mindazok, akik az isteni hasonlatosság szerint formáltatnak, és egyek lesznek velem, úgy fognak munkálkodni, amint én munkálkodom az én megváltó kegyelem erejével.” Aki akarja, ragadja meg testvéreivel együtt a lehetőséget, hogy elvégezze a rájuk bízott munkát, amikor felelősségteljes helyeken állnak, az Úr által adott tanács szerint, és a legőszintebben törekedjék arra, hogy teljes összhangban munkálkodjék azzal, aki úgy szerette a világot, hogy életét teljes áldozatul adta a világ megmentéséért. Szólok a mi lelkészeinkhez, hogy amikor belépnek a munkába városainkban, az Ige szolgálatát nyugodt szentség kísérje. Nem tudunk kellő benyomást tenni az emberek elméjére, ha mi...”

„Naplóból másolok. Az igazság, amint Jézusban van — beszéljétek róla, imádkozzátok, higgyétek minden szavát annak egyszerűségében. Mit nyernétek azzal, ha a tévedéseket azok elé az emberek elé vinnétek, akik eltávoztak a hittől, és hitető lelkekre figyeltek, olyan emberek elé, akik nemrég még velünk voltak a hitben? Az ördög oldalára álltok-e? Figyelmeteket a még meg nem munkált területekre fordítsátok. Világméretű munka áll előttünk. Bemutatókat kaptam John Kelloggrol.”

„Egy igen megnyerő személyiség képviselte azoknak a tetszetős érveknek az eszméit, amelyeket előterjesztett: olyan nézeteket, amelyek különböztek a Biblia valódi igazságától. És azok, akik valami új után éheztek és szomjaztak, olyan [annyira tetszetős] eszméket terjesztettek elő, hogy Prescott testvér igen nagy veszélyben volt. Daniells testvért igen nagy veszély fenyegette [azzal], hogy egy olyan téveszmébe burkolózik, miszerint ha ezeket a nézeteket mindenütt hirdetnék, az olyan volna, mint egy új világ.”

„Igen, az lenne, de miközben elménk ily módon le volt kötve, megmutattatott nekem, hogy Daniells testvér és Prescott testvér olyan, lelki[spiritiszta] látszatú érzelmeket szönek tapasztalatukba, és népünket szép gondolatok felé vonják, amelyek, ha lehetséges, még a választottakat is megtévesztenék. Tollammal kell feljegyezniem [azt a tényt], hogy e testvérek csalóka elképzeléseikben olyan fogyatkozásokat látnának, amelyek az igazságot bizonytalanságba helyeznék; és [mégis] úgy lépnének fel, mint [akiknek] nagy lelki megkülönböztető képességük volna. Most azt kell megmondanom nekik [hogy], amikor ez az ügy megmutattatott nekem, amikor Daniells vén felemelte szavát, mint a trombita, a „Naponkénti” felőli nézeteinek támogatására, annak későbbi következményei is elém tárultak. Népünk kezdett összezavarodni. Láttam az eredményt, és akkor figyelmeztetések adtak nekem, hogy ha Daniells vén, a kimenetelre való tekintet nélkül, ily benyomás alatt állna, és elhinné magáról, hogy Isten ihletése alatt van, akkor a szkepticizmus mindenütt elhintetné soraink között, és oda jutnánk, ahol Sátán vinné az ő üzeneteit. Határozott hitetlenség és szkepticizmus hintetné el az emberi elmékben, és az igazság helyét a gonoszság különös termései foglalnák el.” Manuscript Releases, 20. kötet, 17–22.

A második nemzedék története a lázadás fokozódását azonosítja. Az Ezékiel képkamrái által jelképezett spiritualizmus azt szemlélteti, hogy „Daniells testvér és Prescott testvér olyan, spiritualisztikus jellegű érzelmeket szöttek be tapasztalatukba, és népüket olyan szép érzelmekhez vonták, amelyek — ha lehetséges volna — még a választottakat is megtévesztenék.” A „mindennapi”-ról vallott hamis nézettel kapcsolatos spiritualizmus annak a jelképe, ami — ha lehetséges volna — még a választottakat is megtévesztené. Egybekapcsolja a Kellogg által terjesztett panteizmus spiritualizmusát azzal a törekvéssel, amellyel Prescott és Daniells a „mindennapi”-t Krisztus szentélyszolgálatként kívánták meghatározni.

Tájékoztatja őket, hogy hagyják békén a könyveket; ezzel Prescott és Daniells azon törekvésére utalt, hogy Uriah Smith Daniel and the Revelation című könyvét átírják, hogy eltávolítsák belőle a „mindennapi”-ról szóló tanítását, amint azt Miller is azonosította. Laodicea történelmi revizionistái, akiket Ézsaiás „tanultaknak” nevez, csodálatos munkát vittek véghez az adventizmus tanulatlanjai között, mert a történelem bizonyágtételét meghamisították, hogy a viszkető fülűekkel és a felületes tanulmányozás szokásának rabjaival elhitessék: a „mindennapi” tárgya jelentéktelen, és Miller tévedett ebben a kérdésben. Ez a revíziós munka annak a szemétnak a része, amelyről Millernek megmutattatott, hogy a portalanító embernek kell elsöpörnie abban az időben, amikor megismétlődik Isten erejének megnyilvánulása az Éjféli Kiáltásban.

A következő cikkben folytatjuk a laodiceai adventizmus második nemzedékének vizsgálatát.

A „Menjetek előre” üzenete még mindig hallható, és tiszteletben kell tartani. A világunkban végbemenő változatos körülmények olyan munkát követelnek, amely megfelel ezeknek a sajátos fejleményeknek. Az Úrnak olyan emberekre van szüksége, akik lelkileg élesek és tisztánlátók, akiket a Szentlélek munkál, s akik bizonyosan friss mannát kapnak a mennyből. Az ilyenek értelmére Isten Igéje világosságot villant, feltárva előttük minden eddiginél világosabban a biztos ösvényt. A Szentlélek az értelemre és a szívre munkál. Eljött az idő, amikor Isten követői által a tekercs kigöngyözlítették a világ előtt. Iskoláink tanítóit soha nem szabad megkötni azzal, hogy csak azt tanítsák, amit eddig tanítottak. El ezekkel a korlátozásokkal. Van Isten, aki megadja az üzenetet, amelyet népének szólnia kell. Egyetlen lelkipásztor se érezze magát megkötözve, és ne emberek mértékével méressék meg. Az evangéliumnak összhangban kell beteljesednie azokkal az üzenetekkel, amelyeket Isten küld. Amit Isten ma ad szolgálóinak, hogy szólják, talán húsz évvel ezelőtt nem lett volna jelenvaló igazság, de ez Isten üzenete erre az időre.” The 1888 Materials, 133.